

Δυστυχώς, σήμερα το «όπισθεν ολοταχώς» δεν αποτελεί προσκλητήριο για εθνική και θρησκευτική αυτοσυνειδησία, αλλά μια διαπίστωση ιδιαίτερα ανησυχητική.

Διαπιστώνουμε, συγκεκριμένα, ότι η πρόοδος δεν βαδίζει πάντα προς τα εμπρός· παρά τα περί αντιθέτου λεγόμενα, σε πολλές περιπτώσεις οι κοινωνίες βαδίζουν προς τα πίσω!

Ποιός, άραγε, θα φανταζόταν ότι 1.700 χρόνια μετά την νομοθετική καθιέρωση της Κυριακής αργίας από τους Αυτοκράτορες Μ.Κωνσταντίνο, Θεοδόσιο Α΄, Ιουστινιανό και Λέοντα Γ΄, στην Ανατολή, και Κάρολο το Μέγα στη Δύση, 300 χρόνια μετά τους αγώνες του Αγίου Κοσμά του Αιτωλού, που τον οδήγησαν στο μαρτύριο, για την εφαρμογή της, 187 χρόνια μετά τη Σύμβαση της Γενεύης για την εβδομαδιαία ανάπαυση των βιομηχανικών εργατών, 82 χρόνια μετά την νομοθέτησή της στην Κεμαλική Τουρκία και 78 χρόνια μετά την νομοθετική της κατοχύρωση στην Ελλάδα, ποιός θα φανταζόταν και θα περίμενε ότι εν έτει 2009 θα γινόμαστε μάρτυρες συζητήσεων, συγκρούσεων και διεκδικήσεων ενός κατοχυρωμένου ηθικά και νομικά δικαιώματος;

Φαίνεται ότι ο πολιτισμός μας, ξοδεύοντας δισεκατομμύρια για να ανακαλύψει το υποτιθέμενο «σωματίδιο του Θεού», αδιαφορεί όχι μόνο για το πνεύμα, αλλά και για το σώμα του ανθρώπου...

Την αναγκαιότητα διακοπής της εργασίας αντιλήφθηκαν όλοι οι πολιτισμένοι λαοί και της προσέδωσαν θρησκευτικό και ιερό χαρακτήρα. Μόνο όπου και για όσο διάστημα επικράτησε αντιχριστιανικό και ορθολογιστικό πνεύμα και κυριάρχησαν τα στεγνά οικονομικά κριτήρια καταργήθηκε η Κυριακή αργία και επιχειρήθηκε η αποϊεροποίησή της, όπως κατά τη Γαλλική Επανάσταση, από την οποία ορίστηκε ως αργία μία μέρα ανά δεκαήμερο, ή στη Σοβιετική Ένωση, όπου ορίστηκε μία μέρα ανά εξαήμερο, εκ περιτροπής για τις διάφορες ομάδες των εργαζομένων...

Το 1861 στην Ελβετία και το 1872 στη Γερμανία οι Χριστιανοί προσπάθησαν να αμυνθούν κατά του αντιχριστιανικού πνεύματος με την ίδρυση οργανώσεων υπέρ του αγιασμού της Κυριακής.

Σήμερα, ομάδες εργαζομένων και πολιτικές οργανώσεις κατεβαίνουν στους δρόμους διεκδικώντας την Κυριακή αργία μόνο ως ημέρα σωματικής ξεκούρασης, οικογενειακής επαφής και απόδρασης.

Λίγοι αρθρώνουν λόγο και για την επανέυρεση του πραγματικού χαρακτήρα της Κυριακής, που είναι, όπως ακριβώς η λέξη σημαίνει στην Ελληνική, «ημέρα Κυρίου», και όχι, όπως σημαίνει στην Αγγλική και Γερμανική, «ημέρα ηλίου»!

Γιατί, κακά τά ψέμματα!

Δεν αρκεί η σωματική ξεκούραση! Τέτοιες ευκαιρίες έχουμε πολλές... Εκείνο, που μας λείπει, είναι η πνευματική ξεκούραση, η ηθική αναβάθμιση, η θρησκευτική ανάταση, που μόνο η ιεροποίηση και ο αγιασμός της Κυριακής επιφέρει.

Διαφορετικά, μάταια κοπιάζουμε... Είναι σαν να λαδώνουμε τα εξαρτήματα μιας μηχανής ενώ αδιαφορούμε για τα καύσιμά της!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄